

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Του ANDRÉ LAMANDÉ

## Η ΕΝΕΔΡΑ



Ήταν ακόμα καλοκαίρι. Ο Πετρίτο βάδιζε σιγά-σιγά και συλλογιζόταν ότι σε λίγη ώρα θα ξαναβρισκε την αγαπημένη του Φραντζέσκα. Ο ήλιος βρισκόταν ακόμα ψηλά στον ουρανό και γύρω στα δέντρα έπνεε ένας ζεστός ατοπνικτικός αέρας. Έξαφνα τη στιγμή που ο Πετρίτο θά έστριβε τη γωνία του δρόμου και θά έβγαινε μπροστά στο σπίτι της αγάπης του, ένα μικρό γειτονόπουλο, ως 15 ετών, παρουσιάστηκε και στάθηκε μπροστά του :

— Πετρίτο, Πετρίτο ! τού φώναξε, μόλις τον είδε να περνάει από κοντά του. Πρόσεξε Πετρίτο ! άλλη φορά να μη ξαναέρθεις εδώ, γιατί θά το πω του αδελφού της !... Άκους ! Άλλοίμονο σου, Πετρίτο, αν ξαναβάλεις το πόδι σου σ' αυτό τό μέρος... Η Φραντζέσκα δεν είναι για σένα !... άκους ; Ο Πετρίτο στην άρχη τρόμαξε, μά ύστερα χαμογέλασε και ψιθύρισε :

— Ο Πετρίτο, δεν φοβάται κανένα ! Είπε Ίσπανός και δεν τον τρομάζουν οι φοβέρες !... Όλα τά κορίτσια του χωριού με θέλουν... Άκους μαζί μου, με θέλουν σου λέω !... Μά εγώ διάλεξα απ' όλες τη Φραντζέσκα !

Και χωρίς να δώσει πιά προσοχή στο μικρό γειτονόπουλο, που τον γυτούσε παράξενα, ο Πετρίτο προχώρησε προς τό σπίτι της αγαπημένης του.

Μόλις έφθασε εκεί σφύριξε δυο φορές και περίμενε. Μιά μικρή πόρτα άνοιξε και μία άγγελική γυναίκα μορφή φάνηκε να προχωρή με προφύλαξη κάτω απ' τά πυκνά δέντρα. Ο Πετρίτο σφύριξε ακόμα μία φορά και άδυσώς σκαρφάλωσε στο φράχτη και πήδησε ελαφρά στον κήπο του παιτιού της φίλης του :

— Φραντζέσκα ! είπε ο Ίσπανός με μία σιγανή, αλλά καθαρή και γλυκειά φωνή.

— Πετρίτο ! Πετρίτο ! απάντησε άμέσως εκείνη.

Κάτω από μία πυκνοφυλλή φλαμουριά στάθηκαν και οι δυο. Τά σώματά τους ενώθηκαν και ένα θερμό φιλή άκούστηκε στην ήσυχία του μεσημεριού...

Έπεισαν έτσι άγκαλιασμένοι άρκετή ώρα. Η καρδιάς τους χτυπούσαν δυνατά και χωρίς να μιλούνε, μεθυσμένοι και οι δυο από τόν έρωτα, ρουφούσαν τό γλυκό ποτό της αγάπης.

Έξαφνα κάποιο μικρό θρόϊσμα τών φύλλων του κήπου τούς έκανε νά τρομάξουν. Και οι δυο όπισθοχωρήσανε μία στιγμή και κιντάξαν φοβημένοι γύρω τους :

— Φοβάται τον αδελφό μου ! είπε εκείνη κιντάζοντας στά μάτια τόν Πετρίτο.

— Μη φοβάσαι κανένα, όταν βρισκασαι μαζί μου... της απήντησε εκείνος ζαρωτά...

Έπεισαν ακόμα λίγο και ύστερα ο Πετρίτο έδειξε πώς είναι ώρα νά ηγαίνει.

— Άντιο, άντιο, Φραντζέσκα, ψιθύρισε σιγα ο Ίσπανός σ' αυτή της αγαπημένης του...

— Μείνε ακόμα λίγο, τού είπε εκείνη. Όταν φεύγεις μου φαίνεται πως όλος ο κόσμος γεμάει από έχθρους που με παραμονεύουν. Μείνε ακόμα Πετρίτο !... Σ' αγαπώ ! Σ' αγαπώ τόσο που φοβάμαι, φοβάμαι πολύ μήπως σε χάσω κάποια ημέρα από κοντά μου.

Εκείνος πέρνοντας σιγά στά χέρια του τό μελαγχροινό κεφάλι της, τό έφερε κοντά στην καρδιά του και κιντάζοντάς την στά μάτια είπε χαμογελώντας :

— Δεν ήρθε ακόμα εκείνη ή ώρα που θά με ίδης νεκρό Φραντζέσκα ! όχι ! όχι ! Η αγάπη μας είναι τόσο μεγάλη, τόσο ίερη, που κι ο Θεός που μάς κιντάζει από ψηλά δεν θά θελήσει νά μας άφήσει μόνους κι άπροστατευτους... Έλπίζω στό Θεό, Φραντζέσκα και σ' αυτόν πρέσει κι' εσύ νά έπιζής.

Εκείνη έμεινε δυο στιγμές σιωπηλή και ύστερα έκανε τό σημείο του σταυρού κιντάζοντας ψηλά στον ουρανό...

— Ο Πετρίτο την κιντάξε ακόμα λίγο στό μάτια και της είπε :

— Άντιο, Φραντζέσκα ! Αύριο ! αύριο ! την ίδια ώρα !

\*\*\*

Ή νύχτα είχε πιά άπλωθει παντού. Ο Πετρίτο λίγο ακόμα και θά έφθανε στό σπίτι του.

Έξαφνα όμως, καθώς έστριβε από τό μεγάλο δρόμο του περιβολιού του, είδε μία σιά νά γλυστρή μέσα από τά δέντρα... Ο Πετρίτο έκανε νά γυρίσει λίγο γιά νά ιδή ποιός είναι, αλλά δεν πρόφτασε. Την ίδια στιγμή δυο άνθρωποι έπεσαν έπάνω του. Ο ένας ύψηλός και αδύνατος, τού έδωσε άμέσως τά μάτια και ο άλλος έβγαλε ένα γυαλιστερό δίκικο μαχαίρι και τό βύθισε στό στήθος του...

— Άθλιε ! Δεν είπα νά μη ξαναπειράξεις την Φραντζέσκα ! άκούστηκε μία βραχνή φωνή στό σκοτάδι... Ο Πετρίτο έπεσε κάτω

κι' ένα υπόκοφο βογγητό ξέφυγε από τό στήθος του !...

Οι δυο άνθρωποι χάθηκαν. Ο Πετρίτο τούς άκουσε νά φεύγουν... Δεν έχασε άμέσως τις αισθήσεις του. Άθελα έφερε άμέσως τό χέρι του στό στήθος και έβαλε τό δάχτυλό του στό πληγή... Τό αίμα έτρεχε ποτάμι... Ο Πετρίτο σύρθηκε όπως μπορούσε και έφθασε έτσι ως τη γωνία του δρόμου βογγώντας άκόμα... Με τά χέρια του κατάφερε νά βγάλει τό μαντήλι από τά μάτια του... Ο ουρανός ήταν καθαρός και τό φεγγάρι μόλις είχε βγεί και έλαμπε στό στερέωμα...

Τά μάτια του Πετρίτο δάκρυσαν. Ο νούς του έπήγε άμέσως στην Φραντζέσκα !...

Πληγωμένος όπως ήταν έβαλε όλες του τις δυνάμεις και σηκώθηκε λίγο όρθιος. Τά πόδια του όμως έτρεμαν. Προσπάθησε νά στηριχτεί λίγο στον κορμό ενός δέντρου, μά δεν μπόρεσε. Ένα μαύρο σύννεφο πέρασε άμέσως από μπροστά του, τό μυαλό του σκοτίστηκε και τά γόνατά του λιγύστηκαν. Λίγες στιγμές πριν χάσει τάς αισθήσεις του έβγαλε από τό στόμα του δυο δυνατά σφρυγίματα και άμέσως ύστερα σοριάστηκε κάτω στό χώμα λιποθυμίζοντας...

\*\*\*

Ή Φραντζέσκα όταν έμεινε μόνη στον κήπο, μετά την αναχώρηση του Πετρίτο, δεν πήγε άμέσως στό σπίτι της. Έμεινε λίγο ακόμα εκεί, κάτω από τη φλαμουριά και συλλογιζότανε τόν αγαπημένο της που λογάρισε ότι θά είχε φτάσει πιά στό σπίτι του. Έξαφνα ή ώραία κοπέλλα άνατρίχασε. Ακούγοντας τό σφύριγμα του Πετρίτο, στην ήσυχία της καλοκαιρινής εκείνης νύχτας. Πάγωσε όλόκληρη.

— Κάτι κακό θά τού συνέβη ! είπε ή δυστυχισμένη και χωρίς νά χάση καιρό έτρεξε, πήδησε σάν τρελλή από τό φράχτη του κήπου της και βγήκε έξω στό δρόμο.

Κάποιο κακό προαίσθημα που βασάνιζε απ' τό πρωί την ψυχή της την έκανε νά πάρη άμέσως τό δρόμο που πήγαινε προς την κατοικίαν του αγαπημένου της...

Αφού πέρασε τό μεγάλο δρόμο και έφτασε προς τό μέρος του κήπου του Πετρίτο, ή Φραντζέσκα σταμάτησε. Ένα βογγητό άκούγοντανε λίγο πιά πέρα ανάμεσα στους θάμνους, κοντά στό φράχτη του κτήματος του Ίσπανού.

Ή Φραντζέσκα διηύθυνε προς εκεί τά βήματά της. Έξαφνα στάθηκε πάλι μπροστά σ' ένα μεγάλο δέντρο. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά και αισθανότανε τις δυνάμεις της νά την εγκαταλείπουν... Δυο βήματα πιά πέρα ένας μαύρος όγκος ξεχώριζε κάτω από τό σιά του δέντρου.

— Πετρίτο ! Πετρίτο ! φώναξε ή δυστυχισμένη και όρμησε προς τό εκεί.

Ο Πετρίτο δεν μπόρεσε νά της απαντήσει. Είχε κλείσει τά μάτια του και άναίσθητος βογγούσε τώρα πιά σιγά, άπόπριν.

— Πετρίτο ! ξαναείπε ή Φραντζέσκα ! Εγώ είμαι ! Εγώ, ή Φραντζέσκα σου !

Μά και πάλι καιμιά απάντηση. Ή Φραντζέσκα είχε πάρει στό χέρια της τό κεφάλι του Πετρίτο και τό έβροχε με τά δάκρυά της...

\*\*\*

Λίγο πιά ύστερα, όταν ή νύχτα πιά είχε περάσει και μακριά στά γύρω βουνά του χωριού ή αήγη είχε άρχίσει νά προβάλλη χαροπιά, ή πρώτος διαβάτης που πέρασε από τόν έρημο δρόμο σταμάτησε τρομαγμένος...

Μπροστά του δυο σώματα άγκαλιασμένα και άκίνητα ήταν σκιασμένα. Ο άνόποκτος διαβάτης πλησίασε και κιντάξε με περισσότερο προσοχή. Άλλοίμονο ! Δυο νεοί που μόλις θά είχαν κλείσει τά είκοσι, ήταν εκεί νεκροί και δεν άνάσταναν πιά. Εκείνος είχε μία βαθιή πληγή στό στήθος, κι' εκείνη, ξεπλωμένη επάνω από τό νεκρό σώμα του, έμοιαζε σάν ένα άγγελούδι που είχε πείσει εκεί γιά νά του πάρη την ψυχή. Ή Φραντζέσκα είχε πεθάνει κι' αότι πριν ακόμα ήμερωθεί, απ' την μεγάλη αγάπη που έκρυβε μέσα στην ψυχή της γιά τόν Πετρίτο.

André Lamandé

\*

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

## ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ

Έβω από μία συνοικιακή Άθηναιή ταβέρνα διαβάσαμε τό ακόλουθο τετράστιχο :

Τούτη ή κοίτα κάνει μοντρα

Κι' όχι τού γαιτρού ή κοίτρα...

Όχι νίνα και ρεβέντι

Τράβατο μορφέ λεβέντη !...

Και οι Άθηναίοι ιατροί τί λένε ; ...